

N:o 71.

Neljäntenä Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Luuk. 6: 36–42.

Jeesus sanoi opetuslapsillensa: Olkaat sentähden laupiaat niinkuin teidän Isännekin laupias on. Älkää tuomitko, ett'ei teitä tuomittaisi; älkää sadatelko, ett'ei teitä sadateltaisi; anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan. Antakaat, ja teille annetaan: hyvän mitan, likistetyn ja sulotun, ja ylitsevuotavan he antavat teidän helmaanne; sillä juuri sillä mitala, jolla te mittaatte, pitää teille jälleen mitattaman. Mutta hän sanoi heille vertauksen: taitaako sokia sokiaa taluttaa? Eikö he molemmat hautaan lankee. Ei ole opetuslapsi ylitse mestarinsa: mutta jokainen on täydellinen, koska hän on niinkuin mestarinsa. Mutta kuinkas näet raiskan, joka on veljes silmässä; vaan ei havaitse malkaa, joka on omassa silmässäs? Eli kuinkas taidat sanoa veljelles: veljeni, pidä, minä otan raiskan, joka on silmässäs, ja et itse näe malkaa, joka on omassa silmässäs? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästä: ja katso sitte, jos taidat ottaa raiskan, joka on veljes silmässä.

Tämä evankeliumi selittää meille ne rakkauden työt, joita lähimmäistä kohtaan pitää osoitettaman ajallisiin tavaroihin ja ruumiillisiin tarpeihin katsoen. Sen näyttää Herra aivan lyhyin sanoin evankeliumissamme, sillä edellä on hän vastikään sanonut, että meidän pitää rakastaman vihollisiamme, tekemän hyvää niille, jotka meitä vihaavat, siunaamaan niitä, jotka meitä kiroilevat, rukoilemaan niiden edestä, jotka meitä vahingoittavat; ken meitä lyö poskelle, hänelle meidän tulee kääntää toinenkin, ja jos meiltä joku vie kaapun, meidän ei tule kieltää häneltä hamettaakaan. Sen yhdistää hän tässä lyhyeen loppulauseeseen ja sanoo lyhyestä tärkeimpään: **Olkaat laupiaat, niinkuin teidän Isännekin laupias on.** Te näette siis tässä hyvät työt yhdessä lauseessa selitettynä, niitä tulee meidän harjoittaa toisiamme kohtaan, kuten taivaallinen Isä niitä on harjoittanut meitä kohtaan ja vielä harjoittaa lakkaamatta. Te olette

usein kuulleet, ettemme tarvitse töitä Jumalaa kohtaan vaan lähimmäistämme kohtaan. Ei Jumalata voida töillä tehdä väkevämmäksi eikä rikkaammaksi, mutta ihmisiä voidaan niillä auttaa ja rikastuttaa, ne niitä tarvitsevat ja ne niitä saakootkin eikä Jumala. Tämän nyt olette kuulleet usein, niin että lienee se teillä vielä korvissa, suokoon Jumala, että se käsiinkin joutuisi ja teitä töihin johdattaisi.

Te näette siis tässä, kuinka väärin on saarnata töitä Jumalata kohtaan, jotka juuri ovatkin osoitettavat ihmisiä kohtaan, ja että usko pannaan ihmisiin ja pyhiin, joka onkin pantava Jumalaan ainoastaan. Käännä tuo oppi takaperin, niin osaat oikeaan; siis: Jumalalle pitää annettaman ainoastaan usko, joka vastaanottaa Jumalan työt, joita Jumala yksin tekee, ja nämä Jumalan työt me voimme vastaanottaa ainoastaan uskon kautta. Sen jälkeen tulee meidän olla uutteria lähimmäistämme kohtaan ja järjestää kaikki työmme niin, että palveli-

simme niillä lähimmäistämme. Jumalan edessä alkäämme millään muulla asuko kuin pelkällä uskolla, sillä syy on se, ettei meitä voi kukaan auttaa paitsi Jumala yksinänsä, ja mitä meillä on ruumiin ja sielun puolesta, se on ainoastaan Jumalalta, jonka vuoksi meidän myös tulee häneen ainoaan sydämemme kiinnittää.

Tuon väentelevät he nyt siten, että asettavat sen uskon, joka Jumalalle tulee, itseensä ja toisiin ihmisiin, ja kääntyvät omien mietteitensä puoleen; ja mitä korkeat opettajat ovat ajatelleet, siihen uskallus pannaan. Eikö tämä ole perkeleen ja kuoleman tekoa, kuten Jumala Jer. 2: 13 sanoo: **Minun kansani tekee kahtalaisen synnin: minun, joka olen elävän veden lähde, he hylkäävät, ja kaivavat itsellensä kaivoja, joissa ei vesi pysy.** Toiseksi sanoo hän v. 35 kansalle: **Sinä sanot: minä olen viaton, hän kääntäköön vihansa minusta pois. Katso, minä tahdon oikeudelle käydä sinun kanssa, että sinä sanoit: en minä ole syntiä tehnyt.**

Ensiksi sanoo hän morsiamen tulleen huoraksi ja kääntyneen pois Jumalasta, siitä elävästä lähteestä, josta vuotaa elämä, autuus ja kaikki hyvä; sen ovat he hyljänneet. Toiseksi rakentelevat he omille mietteilleen omia mielipiteitään ja tekevät itselleen omia kaivoja, joissa ei mitään vettä ole. Samoin paavilaisemmekin rakentavat omille mielikuvituksilensa, messusäädöksiin, paastoihin, rukouksiin ja sen kaltaisiin. Sitä voidaan hyvin kaivon verrata, sillä niistä tahtovat he ammentaa elämää ja autuutta, vaikka siinä ei vesi voi pysyä ja hylkäävät Jumalan, elävän lähteen.

Sitten sanoo hän, rohkenevat he niskoitella minua vastaan, joka en saisi muka suuttua heihin, vaativat menoansa ja tekojansa oikeaksi hyväksymään ja tahtovat riidellä kansani. Katsokaa, toinen synty on siinä, että he tahtovat tekojansa puollustaa. Sentähden sa-

noo Jumala: **Minä tahdon oikeudelle käydä sinun kanssa**, ja näyttää sinulle, kuinka viheläiseksi olet tullut kulkeissasi alati omia teitisi.

Katsokaa, siis kuuluu usko ainoastaan Jumalalle ja ainoastaan sen tulee hankkia Jumalalta meille kaikki, mitä tarvitsemme, ajallisen ja ijankaikkisen; vieläpä kaikki niin hankkia, ettei ajattele mitään ansainneen. Saman uskon pitää sitten kääntyä alaspäin lähimmäisen puoleen hänen palvelemiseensa ilman mitään sellaista sivutarkoitusta, että autuus siihen tahdottaisiin perustaa, sillä sitä Jumala ei salli, joka yksin tahtoo olla omantunnon turvana. Samoin kuin morsiamen täytyy pysyä yljän parissa eikä kenenkään muun, samoin Jumalakin vaatii meiltä, että turvaamme häneen ainoaan.

Sitä tarkoittaa Luukas sanoessaan: **Olkaat laupiaat niinkuin teidän isännekin laupias on.** Minun omatuntoni täytyy olla sillä kannalla Jumalaa kohtaan, että pidän häntä hyvänä laupiaana Isänä, ja menen sitten lähimmäiseni luokse ollakseni hänellekin laupias. Uskon pitää tähdätä sisäänpäin ja ylös Jumalan puoleen, töitten alas lähimmäiseen. Näin teki Abraham. Kun hän nousi Moorian vuorelle Jumalan puheille, jätti hän palvelijansa ja aasinsa alas vuoren juurelle ja otti ainoastaan Iisakin mukaansa, 1 Moos. 22: 5. Samoin meidänkin tulee tehdä; jos tahdomme Jumalan tykö mennä, saamme ainoastaan tulla Iisakin kanssa, se on: Kristuksen kanssa uskossa; palvelijat ja aasit, se on: työt, pitää alas jätettämän.

Evankeliumin johdannoksi olemme nyt tässä puhuneet uskosta ja töistä, että uskon tulee mennä sisään ja ylöspäin, töitten alas ja ulospäin. Sen kautta olemme vanhurskaita Jumalaa ja ihmisiä kohtaan, että annamme Jumalalle kunnian, katsomme vapaasti häneen ja uskomme hänen sanansa jälkeen, sekä että

osoitamme rakkauden täydellisenä lähimmäistämme kohtaan. Nyt tahdomme tarkastella evankeliumin sanoja järjestyksessä.

Olkaat laupiaat, niinkuin teidän Isännekin laupias on. Kuinka laupias nyt on Jumala, meidän taivaallinen Isämme? Hän antaa meille kaiken hyvyyden, ruumiillisen ja hengellisen, ajallisen ja ijankaikkisen, ilmaiseksi ja sulasta armosta. Jos hän nimittäin antaisi meille ansiomme jälkeen, täytyisi hänen antaa meille ainoastaan helvetin tuli ja ijankaikkinen kadotus. Siis on kaikki, mitä hän tavaraa ja kunniaa meille antaa, pelkkää laupeutta. Hän näkee meidän olevan helvetin lapsia, surkuttelee sitä ja antaa taivaan. Hän näkee, että olemme köyhiä, alastomia, paljaita, isoovaisia ja janoovaisia, säälii sitä ja vaatettaa, ruokkii ja juottaa meitä ja tekee meidät kylläisiksi kaikista antimistaan. Mitä meillä siis on, hengellistä ja ruumiillista, sen antaa hän meille laupeudestaan ja vuodattaa hyvyytensä meihin ja meidän ylitsemme. Sen vuoksi sanoo Kristus tässä: Seuratkaa Isänne esimerkkiä ja olkaat laupiaat, niinkuin hän laupias on.

Tämä nyt ei ole mitään tavallista laupeutta eikä sellaista, jota järki opettaa. Järki on itseksä, antaa vain suurille ja oppineille sekä ansiokkaille, rakastaa ainoastaan kaunista ja antaa niille, joilta saa hyötyä ja hyvää sijaan. Se on puolueellista, kerjääväistä, osittaista, teeskentelevää laupeutta, sillä kun minä osoitan sitä ainoastaan ansainneille tai katson kauneuteen ja ystävyYTEEN, niin suoritan minä velvollisuuttani ja velkaani enkä tee mitään laupeutta.

Tätä Herrakin tarkoittaa, kun evankeliumimme edellä Luukk. 6: 32 sanoo: **Jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä kiitos teille siitä on? Sillä syntisetkin rakastavat niitä, joilta he rakastetaan. Ja jos te lainaatte niille, joilta te toivotte jälleen**

saavanne, mikä kiitos teille siitä on? Sillä syntisetkin lainaavat syntisille, että he tasan jälleen saisit. Kristittyjen laupeus taas ei saa omaansa etsiä, vaan olkoon se tällainen: Sen täytyy olla pyöreä, avata silmänsä ja katsoa kaikkiin yhtäläisesti, ystäväan ja viholliseen, kuten taivaallinen Isämme tekee.

Missä nyt tällaista laupeutta ei ole, ei siinä ole uskoakaan. Jos nimittäin sinun sydämässäsi usko asuu, niin että tiedät Jumalan osoittaneen sinulle tuollaista laupeutta ja hyvyyttä ilman ansiotasi ja aivan ilmaiseksi, kun vielä olit hänen vihollisesi ja ijankaikkisen kirouksen lapsi, jos sen uskot, niin etpä voi olla lähimmäisesellesi samaa osoittamatta tehden tätä kaikkea rakkaudesta Jumalata kohtaan ja lähimmäisesi parasta harrastaen. Katso siis, ettet tee mitään erotusta ystäväan ja vihollisen, ansiollisen ja ansiottoman välillä, sillä näettehän, että kaikki tässä luetellut ovat aivan toista meiltä ansainneet, kuin että heitä rakastaisimme ja heille hyvää tekisimme. Sitäpä Herrakin vaatii Luukk. 6: 35 sanoessaan: **Kuitenkin rakastakaat teidän vihollisianne ja tehkää hyvää, ja lainatkaat, ja elkäät mitään siitä toivoko, niin teidän palkkanne on suuri, ja teidän pitää oleman Ylimmäisen pojat; sillä hän on laupias kiittämättömiä ja pahoja kohtaan.** Tämä olkoon puhuttu evankeliumimme ensimmäisestä osasta.

Edelleen voisi joku sanoa: Olethan kuitenkin opettanut, ettei töillä Jumalan edessä ole mitään arvoa eikä niillä häneltä mitään ansaita, mistä siis se tulee, että Kristus sanoo tässä aivan vastakkaista: **Olkaat laupiaat, niinkuin teidän Isännekin laupias on; elkäät tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; elkäät sadatelko, ettei teitä sadateltaisi; anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan; antakaat ja teille annetaan.** Viittaavathan nämä lauseet kaikki siihen, että meidän tulee töillä liikkua Jumalan edessä ja niillä ansaita, että

Jumala olisi meille laupias ja antaisi anteeksi, ja kuitenkin olemme alinomaa kuulleet, että usko yksin kaikki vaikuttaa? Ottakaapas nyt tarkasti huomioonne, mitä P. Paavali ja koko Pyhä Raamattu monin paikoin puhuu; niissä teroitetaan sitä asiata, että ihmisen täytyy uskoa ja pelkän uskon kautta toimia Jumalan kanssa.

Ymmärrä siis tässä olevat lauseet niin, että työt ovat ainoastaan uskon näytteitä ja todistuksia, niin että jos minä uskon, täytyy minun olla laupias, ei tuomita, ei sadatella, antaa lähimmäiselleni anteeksi ja suoda hänelle kaikkea hyvää. Ottakaamme siitä esimerkki 1 Moos. 22: 5 ja seur. Mitä Aabraham teki, kun sai käskyn uhrata oma poikansa? Hän totteli käskyä, tahtoi teurastaa poikansa ja paljasti miekkansa. Mitäs tapahtui? Herran enkeli tuli estämään ja sanoi hänelle: **Elä satuta kättäs poikaan, elä myös hänelle mitään tee, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalata, ja et ole säästännyt ainokaista poikaas minun tähteni.**

Samoin tässäkin: meidän pitää ensin saada, ennen kuin annamme; ennen kuin laupeutta teemme, täytyy meidän saada sitä ensin Jumalalta. Me emme laske ensimmäistä kiveä, eikä lammas etsi paimentaan, vaan paimen lammasta. Katsokaat siis töitänne siltä kannalta, ettemme niillä Jumalalta mitään saavuta, vaan että kaikki mitä saamme tulee Jumalalta ilman ansiotamme. Sen vuoksi Jumala profeeta Jes. 65: 1 sanoo: **Minä löydään niiltä, jotka ei minua etsineet** ja ilmestyn niille, **jotka ei kysyneet minua.** Ja saman luvun lopulla sanoo hän: **Ja tapahtuu, että ennen kuin he huutavat, tahdon minä vastata; koska he vielä puhuvat, tahdon minä kuulla.** Ennen kuin nimittäin häntä etsimme, löytää hän meidät, ja ennen kuin häntä kysymme, olemme hänen omansa.

Niinpä P. Paavalikin Room. 3: 23–26 sanoo: **Ei ole yhtään eroitusta, sillä he kaikki ovat syntiä tehneet, ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. He tulevat ilman ansiotansa vanhurskaiksi, hänen armostansa, sen lunastuksen kautta kuin on Jeesukessa Kristuksessa. Jonka Jumala on armoistuimeksi asettanut, uskon kautta hänen veressänsä, osoittaaksensa sitä vanhurskautta, kuin hänen edessänsä kelpaa, edellä käyväisten syntein anteeksi antamisen kautta. Joita Jumala kärsinyt on, osoittaaksensa hänen vanhurskauttansa tällä ajalla: että hän itse vanhurskas olis ja sen vanhurskaaksi tekis, joka Jeesuksen uskossa on.**

Seuraavassa luvussa, Room. 4: 4, 5, sanoo hän: **Mutta sille joka työtä tekee, ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Mutta joka ei työtä tee, vaan uskoo sen päälle, joka jumalattoman vanhurskaaksi tekee, hänen uskonsa luetaan hänelle vanhurskaudeksi. Sillä jos se armosta on, niin ei se ole enään töistä, sillä ei armo muutoin armo oliskaan,** kuten hän myöhemmin 11 luvun 6 v. Sanoo.

Toiseksi antakaa töillenne se merkitys, että ne ovat varma tunnusmerkki ja aivan kuin kirjeeseen painettu sinetti, jotta olisitte varmat siitä, että uskonne on oikea. Syy: Jos tunnen sydämessäni, että työni lähtevät rakkaudesta, niin olen varma uskoni oikeasta laadusta. Jos anteeksi annan, niin tämä anteeksi antamiseni antaa minulle varmuuden, että uskoni on oikea, se vahvistaa uskoani ja todistaa sille, että Jumalakin on antanut minulle anteeksi ja vielä joka päivä antaa. Ellen taasen anteeksi anna, voin varmasti päättää, ettei minulla myöskään uskoa ole. Samoin on Aabrahaminkin käynyt, usko tuli tutuksi hänelle teon kautta. Jumala tiesi hyvästi hänen uskovaiseksi, mutta hänenkin täytyi se tietää ja todistaa uskonsa.

Työt ovat siis tämän mukaan uskosta johdettavat hedelmät ja todisteet. Mitä hyötyä minulla nimittäin siitä olisi, vaikka minulla vahva usko olisikin, ellen siitä tietäisi? Jos minulla esimerkiksi olisi arkullinen rahaa enkä siitä tietäisi, niin siitä ei olisi minulle mitään hyötyä; mutta jos joku sen minulle ilmaisisi, tekisi hän minulle sellaisen palveluksen kuin olisi sen minulle lahjoittanut. Samoin jos minulla usko on enkä siitä tiedä, niin ei siitä ole minulle mitään hyötyä. Sentähden täytyy sen puhjeta näkyviin ja tulla minulle tutuksi sitä seuraavista töistä, jotka sitten ovat uskon todistus ja sinetti.

Sitä P. Pietarikin tarkoittaa, kun hän 2 Piet. 1: 10, 11 sanoo rakkauden töistä ja uskon avuista lopullisesti näin: **Sentähden rakkaat veljet, ahkeroitkaat paremmin sitä, että te teidän kutsumisenne ja valitsemisenne vahvistaisitte, sillä jos te sen teette, niin ette suinkaan koskaan kompastu. Sillä teidän sallitaan alttiisti käydä sisälle meidän Herran ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen ijankaikkiseen valtakuntaan.** Hän ei sano: tehkää hyviä töitä, että tulisitte kutsutuiksi, vaan että tekisitte itsenne varmoiksi kutsumuksestanne.

Tutustukaa siis tarkoin Raamattuun, ettette umpimähkään asioista päättää töhrisi, ja vahvistaisi töitä tuollaisilla lauseilla. Senhän vuoksi työt hyljätään, ettemme niiden kautta luulisi hurskaiksi tulevamme; sen vuoksi niitä taasen kiitetään ja ylistetään, koska ne ovat tarpeellisia lähimmäiselle ja uskon merkkejä ja hedelmiä. – – Nähkääs, tällainen poikkeus aineesta täytyi minun tehdä, etten tukisi sitä paavilaisten väärää käsitystä, jonka he aina tästä evankeliumista saavat. Jumala asettelee usein tällaisia lauseita toisillensa vastakkaisiksi, kuten meidän järjellemme näyttää, että harjaantuisimme lukemaan emmekä luulisi

koko Raamatun perille päässeemme, kun häntäiseltä tuskin yhden lauseen osaamme.

Muutamat lauseet opastavat henkeä, kuinka meidän Jumalan kanssa tulee asioida ainoastaan uskolla; esimerkiksi: **Ilman ansiotta me olemme autuaiksi tulleet.** Ettei sitten myöskään ruumis ulkonaisesti laiskottelisi ja hidasteleisi, on meillä ruumiistakin opastavia ja harjoitettavia lauseita; esimerkiksi: **Anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan; antakaat, niin teille annetaan.** Samoin myöskin sanat Matt. 25: 42 ja seur., jossa Herra Kristus sanoo viimeisellä tuomiolla vaativansa töitä ja lausuvansa kadotetuille: **Minä isosin, ja ette minua ruokkineet. Minä janosin, ja ette minua juottaneet. Minä olin outo, ja ette minua huoneeseen ottaneet, alaston ja ette minua vaatettaneet** j. n. e. Näitä lauseita tahtovat ymmärtämättömät, keveämieliset ihmiset uskoon sovittaa ja tunkea ja kääntää kaikki töiden ansioksi, vaan se on väärin. Mutta hengelliset sovittavat nämä yksin ruumiiseen ja asuvat Jumalan edessä ainoastaan hengellensä; se on oikein ja tarpeellistakin, sillä ihmisessä on kaksi osaa, henki ja liha. Toisten lauseitten tarkoitus on siis johdattaa pelkkää uskoa hengessä ja toisen pelkkiä töitä ruumiissa, sillä ei yksi Raamatun lause voi samalla kertaa johdattaa henkeä ja ruumista.

Tässä täytyy meidän myöskin huomauttaa, kuinka meidän tulee käyttää ajallista tavaramme lähimmäisemme nähden. Tavaralla tulee näin tehdä: Annettakoon lähimmäisen ottaa, hänelle on lainattava ja annettava, missä ja milloin hän tahtoo. Nämä ovat kyllä ankaria käskyjä eivätkä ainoastaan neuvoja, kuten ne selittävät, jotka opettavat, että ken täydellinen tahtoo olla, se täyttäköön ne. Siitä syystä ovat ne, jotka tahtovat niiden jälkeen elää, vetäytyneet luostareihin ja tahtovat olla täydellisiä. Sen vuoksi ovat luostarit raketut perkeleen tunkiolle. Eiväthän ketkään ihmiset ole ah-

neempia ja kitsaampia kuin niiden asukkaat. Jos siis ihminen tahtoo kristitty olla, hänen täytyy lainata, mitä voi, mitään korkoa ottamatta. Jos taas näemme, ettei joku voi meille lainaa takaisin maksaa, tulee meidän se hänelle kokonaan lahjoittaa ja jättää velka uloshakematta, sillä niin teki Nehemiaskin, kuten 2 Nehem. 5 luumme. Onhan Jumala sen sinulle antanut ja voi hyvästi enemmänkin antaa, jos vaan uskot. Samoin jos meiltä jotain otetaan, niin emme saa sitä itse takaisin vaatia, vaan lähimmäisen tulee ruveta edusmieheksemme ja auttaa, ettei meille liikaa vahinkoa tapahtuisi, torjua vääryyttä ja valittaa väkivallasta oikeudelle.

Nähkääpäs nyt, että munkit ja papit ovat nämä työt tykkänään siksi vääntäneet, kuin ne olisivat ainoastaan neuvoja eikä käskyjä. Näin ovat he eksyttäneet kaikki muutkin, jotka koko elinaikanaan yhtäkään kristillistä työtä tekemättä viime hetkellään turvautuvat munkkien oppiin, määräävät messun pidettäväksi tai tekevät testamentin. Näin luulevat he kaikki täyttäneensä ja toimittaneensa. Mutta tässä sinä kuulet, että jos me tahdomme kristittyjä olla, täytyy meidän lainata, antaa ja sallia omastamme ottaa, taikka muuten on uskomme puutteellinen. Katsokaa siis ja ymmärtäkää tämä evankeliumi oikein, ettette Jumalan edessä millään muulla toimi kuin uskolla yksinänsä, ja suunnatkaat työnne ulospäin, että niillä ainoastaan lähimmäistänne palvelisitte.

Tämä olkoon sanottu evankeliumimme ensimmäisestä osasta. Nyt tahdomme katsoa, mitä evankeliumissa lisäksi seuraa, kun Herra itse selittää, mitä hän laupeudella tarkoittaa. Hän sanoo:

Elkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; elkää sadatelko, ettei teitä sadateltaisi; anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan; antakaat, ja teille annetaan. Herra ja-

kaa tässä laupeuden kolmeen osaan, jotta tietäisimme, mitä oikea laupeus on, jota meidän tulee lähimmäisellemme osoittaa. Ensiksi emme saa lähimmäistämme tuomita emmekä sadatella. Toiseksi tulee sinun antaa lähimmäisesi anteeksi, kun hän on sinua vastaan rikonut. Kolmanneksi tulee sinun auttaa tarvitsevaisia. Tätä tarkoittaa sana laupeus, kun sitä Raamatussa mainitaan.

Ja tämän kaiken pitää lähteä vilpittömästä sydäimestä, ilman mitään ulkokullaisuutta ja petollisuutta ja ilman ihmismuodon katsomista. Jos sinä nimittäin tahtoisit niille hyvää suoda, jotka sinulle hyvää tekevät, vahingoittaa niitä, jotka sinua vahingoittavat, niin olisi se suuri erehdys. Sinun tulee tehdä, kuten Kristus sanoo tämän evankeliumin edellä: Sinun tulee noudattaa taivaallista Isääsi, rakastaa vihollistasi, tehdä hyvää pahantekijällesi, antaa anteeksi herjaajallesi, laina tarvitsevalle ja niin edelleen, kuten olette kuulleet.

Ensimmäisestä kohdasta puhuakseni, kuinka ei meidän tule tuomita eikä sadatella, on huomattava, että Jumala on asettanut maallisen miekan rankaisemaan julkisia paheita, kunhan vaan sen ohella katsotaan, ettei tapahdu vastoin Jumalan määräystä ja käskyä, niin ettei kukaan viaton surmaansa saisi. Jos nimittäin tuomari tekee vääryyttä, on hän yhtä hyvin murhaaja kuin joku muukin. Tästä tuomiosta ei Herra tässä puhu. Luukk. 12: 14 hän asiasta huomauttaa sanoessaan sille, joka tahtoi, että Kristus olisi vaatinut hänen veljeänsä perinnön jakoon hänen kanssansa: **Kuka pani minun tuomariksi eli jakomieheksi teidän välillänne.** Eihän Kristuksen valtakunta sekaannu ulkonaisiin asioihin.

Herra puhuikin tässä toisesta tuomiosta, nimittäin sellaisesta, että joku arvostelee toisen hyväksi tai pahaksi sen mukaan, mitä hän ulkonaisesti ei näe, jolla alalla ainoastaan Jumalalla on tuomiovalta. Voihan tapahtua, että

sinä näet lähimmäisesi tänään tekevän syntiä, jonka kumminkin Jumala huomenna huostaansa ottaa. Myöskin voit olla omasta mielestäsi hurskas huomaamatta omaa syntiäsi. Sellaisen tuomion on Kristus kieltänyt, sillä siinä ei voi mitään rakkautta eikä yksimielisyyttä olla, missä ihmiset näin tuomitsevat, ja sadattelevat toisiaan. Toisen tuomitseminen ja sadatteleminen ei ole mitään muuta kuin olla näkemättä malkaa omassa silmässään, jomoinen kaikkein ulkokullattu silmässä on. Ne jotka nimittäin itseään hurskaina pitävät, pahenevat veljistään, niin ettei mikään näiden teko ole heidän mieleensä, eivätkä tahdo nähdä omia syntejensä.

Niinhän käypi, ettet sinä paljon toisten syntejä katsellessasi näe malkaa omassa silmässäs ja joudut näin Jumalan tuomion alaiseksi. Siitä taasen seuraa, että sinä, joka toista näin tuomitset, olet suurempi syntinen Jumalan edessä kun kaikkein pahin roisto tai pahin huora, joista yksin Jumala tietää, ken autuaaksi tai kadotetuksi tulee. Kaikkalainen synti on mitätöntä sinun tuomitsemisesi rinnalla.

Nämä ulkokullatut ovat sellaisia, että iloksensa ja huviksensa puhelevat lähimmäisensä haureudesta tai muista paheista ja kylpevät mielellään lähimmäisensä loassa. Mitä toiset ihmiset tekevät, sen kääntävät he aina pahimpaan päin, eikä kukaan voi heidän mieliksensä tehdä; ja vaikka he itsekään eivät niin tekisi, he kuitenkin halusta kuuntelevat toisten niin puhelevan. Jos hurskas olisit, tulisi sinun tuollaista peittää ja vaientaa, mikä suinkin sinulle mahdollista olisi. Onpa tavallisesti asianlaita niinkin, että nämä toisten tuomitsijat ja sadattelijat ovat itse pahimpia huorintekijöitä, lihaankin katsoen; niin, he eivät tuomitse ainoastaan ihmisiä vaan itse Jumalankin.

Jos siis sinun veljes on syntinen, niin peitä hänen syntinsä ja rukoile hänen edestään. Jos hänen syntinsä julki saatat, et totisesti ole laupeuden Isän lapsi, sillä siinä tapauksessa olisit sinäkin laupias kuten hänkin. Kyllähän on totinen tosi, ettemme voi osoittaa niin suurta laupeutta lähimmäisellemme kuin Jumala meille, mutta perkeleellistä on, että menettelemme aivan vastoin laupeuden vaatimuksia, joka on varma merkki siitä, ettei meissä mitään laupeutta ole. Tätä kaikkea tarkoittaa evankeliumimme teksti sanoessaan:

Taitaako sokia sokiata taluttaa? Eikö he molemmat hautaan lankee? Ei ole opetuslapsi ylitse mestarinsa; mutta jokainen on täydellinen, koska hän on niinkuin hänen mestarinsa. Mutta kuinkas näet raiskan, joka on veljes silmässä, vaan et havaitse malkaa, joka on omassa silmässäs? Eli kuinkas taidat sanoa veljelles: veljeni, pidä, minä otan raiskan, joka on silmässäs, ja et itse näe malkaa, joka on omassa silmässäs? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästä, ja katso sitte, jos taidat ottaa raiskan, joka on veljes silmässä. Aivan kuin Herra sanoisi: Sinä pidät veljeäsi sokeana ja tahdot toista nuhdella, se on: sinä tahdot toista taluttaa ja olet itse sokea. Sinä pidät häntä syntisenä ja luulet itse hurskas olevasi. Mitä se muuta osoittaa, kuin että sydämessäsi se mieli vallitsee, että olet parempi kuin hän? Se taasen ei mitään muuta ole, kuin että tahdot toisia taluttaa, vaikka kuitenkin itse olet sokea, ja joka sinua seuraa, lankee kanssasi kuoppaan. Semmoisista veijareista, jotka luulevat olevansa muita parempia ja tahtovat olla luotettavampia johdattajia kuin Jumalan sana, sanoo P. Paavalikin Room. 2: 17–33 näin:

Katso, sinä kutsutaan juutalaiseksi, ja sinä luotat itses lakiin, ja kerskaat sinuas Jumalasta. Ja teidät hänen tahtonsa, ja että sinä olet laista neuvottu, niin sinä koettelet

ne parhaat. Ja luulet itses sokiain johdattajaksi, ja niitten valkeudeksi, jotka pimeissä ovat, ja tyhmäin kurittajaksi, ja lasten opettajaksi, ja sinullas olevan tunnon ja totuuden muodon laissa. Sinä joka siis opetat toista ja et itsiäs opeta? Joka saarnaat: ei pidä varastaman, ja sinä varastat? Joka sanot: ei pidä huorin tekemän, ja sinä itse teet huorin? Joka kauhistut epäjumalia, ja raatelet sitä Jumalalta kuin hänen tulee; joka kerskaat itsiäs laista ja häpäiset Jumalata lain ylitsekäymisellä?

Sen vuoksi hän sanookin saman luvun alussa ulkokullatuille: **Sentähden, oo ihminen, et sinä taida itsiäs syyttömäksi tehdä, vaikka kuka sinä olet, joka tuomitset. Sillä jos sinä toista tuomitset, siinä sinä itses tuomitset, ettäs niitä teet, kuin sinä tuomitset. Mutta me tiedämme, että Jumalan tuomio on oikia, niitten ylitse, jotka senkaltaisia tekevät. Eli luuletkos, oo ihminen, sinä joka niitä tuomitset, jotka senkaltaisia tekevät, ja sinä myös niitä teet, että sinä välität Jumalan tuomion?**

Siinä on mielestäni totuuden sanoja ulkokullatuille, jotka rohkenevat toisille tietä osoittaa, vaikka eivät itsekään tiedä, ja vievät niin meitä mukaan kuoppaan. Sen vuoksi sanoo Herra: **Ei ole opetuslapsi ylitse mestarinsa, mutta jokainen on täydellinen, koska hän on niinkuin mestarinsa.** Yleisenä sananpartena on: En voi mestariltani enemmän oppia, kuin hän itsekään osaa. Miksi Herra tätä puheenpartta käyttää? Kahdenlaisen mestarin tähden. Ensimmäinen on sokea; jos häntä seuraan tulen itsekin sokeaksi, jos hän kuoppaan lankee, lankeen minäkin. Toinen mestari on se laupias Isä, jolta meidän tulee laupeutta oppia; jos häntä seuraamme, tulemme laupiaiksi, niinkuin hän laupias on. Jos me aina olisimme laupiaita, niin tulisimme täydelli-

siksi, kuten hänkin on täydellinen; mutta tämä ei vielä tapahdu, niin kauvan kuin täällä elämme.

Toinen puoli laupeudesta on, että annamme anteeksi niille, jotka meitä vastaan rikkoivat. Kristittyä ei voida koskaan niin pahasti kohdella, ettei hänen pitäisi anteeksi antaman, **ei ainoastaan seitsemän kertaa, mutta seitsemänkymmentä kertaa seitsemän,** kuten Herra Matt. 18: 22 sanoo Pietarille. Sitä varten Jumalakin antaa kristityille anteeksi hänen syntinsä ja puutteellisuutensa, että hänkin toisten rikokset anteeksi antaisi. Tätä on Kristus samassa paikassa kuvannut meille kauniilla vertauksella ja sanasovituksella, jonka lopettaa näillä sanoilla: **Niin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, jollette kukin veljellenne teidän sydämissänne anna anteeksi heidän rikoksiansa.**

Tätähän me joka päivä pyydämmekin Isämeidän-rukouksessa, jossa anomme lisäyksen keralla: **Anna meille meidän syntimme anteeksi, niinkuin mekin anteeksi annamme meidän velvollistemme.** Eikö se ole suuri asia, että jos minä vaivainen syntinen annan lähimmäiselleni anteeksi hänen syntinsä ja vikansa, niin Jumalakin tahtoo antaa anteeksi minun syntini ja rikokseni? Vaikkapa joku olisi isänikin murhannut, mitä olisi se sen syntini rinnalla, että olen Jumalan vihoittanut ja hänen mielensä pahoittanut?

Kolmas laupeuteen kuuluva asia on se, että annamme köyhille ja tarvitsevaisille ja riennämme heidän avukseen. Siitä sanotaan 1 Joh. 3: 17 näin: **Jos jollakin olis tämän maailman hyvyttä, ja näkin veljensä tarvitsevan, ja sulkee sydämensä häneltä, kuinkasta Jumalan rakkaus pysyy hänessä?** Missä nimittäin Jumalan rakkaus vallitsee, täytyy sen ulkonaisesti tulla näkyviin. Tähän kuuluu myöskin Matt. 5: 7 Kristuksen lause: **Autuaat ovat laupiaat, sillä he saavat laupiuden.** Siitä

syystä liittää Herra tähän evankeliumissamme lupauksen sanoen: **Antakaat, niin teille annetaan: hyvän mitan, likistetyn ja sullotun, ja ylitse vuotavan he antavat teidän helmaanne.** Ja edelleen: **Sillä juuri sillä mitalla, jolla te mittaatte, pitää teille jälleen mittattaman.**

Olkoon tässä kylliksi tällä kertaa puhuttuna laupeuden kolmesta muodosta, jota meidän tulee lähimmäisellemme osoittaa. Erityisesti kiihottakoon meitä siihen Kristuksen lause Matt. 7: 12, jossa hän, puhuttuaan paljon kristillisestä elämästä ja kuinka meidän tulee osoittaa rakkautta veljiämme kohtaan, päättää puheensa sanoen: **Kaikki siis, mitä te tahdotte, että ihmisten pitää teille tekemän, niin te myös heille tehkää, sillä tämä on laki, ja profeetat.**

Nyt on jokainen luonnostaan sellainen, että jos hän sairastaa, pitäisi koko maailman rientämän häntä auttamaan. Jos olen vaivainen syntinen, häpeään joutunut, ja minulla on

raskautettu, murheellinen omatunto, niin tahdoisin, että koko maailma minua lohduttaisi ja auttaisi, peittäisi syntiäni ja häpeääni. Näin tulee minunkin käyttäytyä lähimmäistäni kohtaan, ei tuomita eikä sadatella häntä, antaa hänelle vikansa anteeksi, auttaa häntä, neuvoa, lainata ja antaa hänelle, kuten tahdon itsellenikin tehtävän ollessani hädässä ja tuskassa, kurjuudessa ja köyhyydessä.

Juuri tästä voidaan kristityt tuntea, kuinka he keskenänsä toisiaan rakastavat ja toisilleen tällaisia laupeuden töitä osoittavat. Sen on Herra Kristuskin sanonut opetuslapsilleen ehtoollisessa, kun lausui Joh. 13: 34 näin: **Uuden käskyn minä teille annan, että te rakastaisitte teitänne keskenänne, niinkuin minä teitä rakastin. Siitä pitää kaikkein tunteman teidän minun opetuslapsikseni, jos te keskenänne rakkauden pidätte.** Sitä nyt evankeliumimme sisältää, ja siihen rukoilkaamme Jumalalta armoa. Amen.